

ירושלמי דמאי (פרק א ה"ג)

ר' ירמיה שלח לר' זעירא חדא מסאנא דתאני' דלא מתקנא והוה ר' ירמיה סבר מימר מה רבי זעירא מיכול דלא מתקנא והוה ר' זעירא סבר מימר מה איפשר דר' ירמיה משלחה לי מילא דלא מתקנ' מה בין דין לדין איתכלת טבל למח' קם עימ' א"ל ההיא מסנתא דשלחת לי אתמל מתקנא הות א"ל אמרית מה רבי זעירא מיכול מילה דלא מתקנא א"ל אוף אנא אמרית כן הוה ר' ירמיה משלח לי מילה דלא מתקנא רבי אבא בר זבינא בשם ר' זעירא אמר אין הוון קדמאי בני מלאכים אנן בני נש ואין הוון בני נש אנן חמרין א"ר מנא בההיא שעתא אמרין אפילו לחמרת' דרבי פינחס בן יאיר לא אידמינן **חמרתיה** דר' פינחס בן יאיר גבונה ליטסיי בליליא עבדת טמורה גבון תלתא יומין דלא טעמא כלום בתר תלתה יומין איתמלכון מחזרתה למרה אמרין נישלחינה למרה דלא לימות לגבן ותיסרי מערתא אפקונה אזלת וקמת על תורעת דמרה שוריית מנהק' אמ' לון פותחון להדא עליבתא דאית לה תלתא יומין דלא טעימת כלום פתחון לה ועלת לה אמ' לון יהבון לה כלום תיכול יהבון קומה שעריין ולא בעית מיכול אמרו לי רבי לא בעית מיכול אמר לון מתקנן אינון אמרו ליה אין אמר לון וארימיתון דמייין אמרו לי ולא כן אילפן ר' הלוקח לזרע לבהמה קמח לעורו שמן לנר שמן לסוך בו את הכלים פטור מן הדמאי אמר לון מה ניעביד להדא עליבתא דהיא **מחמרה** על גרמה סגין וארימון דמייין ואכלת תרין מסכינין אפקדון תרין סאין דשעריין גבי רבי פינחס בן יאיר זרעון וחצדון ואעלון בעיין מיסב שעריהון אמר לון אייתון גמליא וחמריא וסבון שעריהון רבי פינחס בן יאיר אזל לחד אתר אתון לגביה אמרו ליה עכבריא אכל עיבורן גזר עליהון וצמתון שרון מצפצפיין אמר לון ידעין אתון מה אינון אמרין אמרו ליה לא אמר לון אמרין דלא מתקנא אמרו ליה עורבן וערבון ולא אנכון מרגלי מן דמלכא סרקיא נפלת ובלעת חד עכבר אתא לגבי רבי פינחס בן יאיר אמר ליה מן אנא חבר אמר ליה לשמך טבא אתית גזר עליהון וצמתון חמא חד מגבע ואתי אמ' גבי ההן ניהו וגזר עלוי ופלטא רבי פינחס בן יאיר אזל לחד אתר אתון לגביה אמרון ליה לית מבעון מספק לן אמר לון דילמא לא אתון מתקנן אמרו ליה עורבן וערבון ואספק להון רבי פינחס בן יאיר הוה אזיל לבית וועד והוה גינני גביר אמר ליה גינני גינני מה את מנע לי מן בית וועדה ופלג קומי ועבר אמרו ליה תלמידיו יכלין אנן עברין אמר לון מאן דידע בנפשיה דלא **אקיל** לבר נש מן ישראל מן יומי יעבור ולא מנכה

שבת (פח:-פט.)

ואמר רבי יהושע בן לוי: בשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, מה לילוד אשה בינינו? אמר להן: לקבל תורה בא...

במדבר (פרק טז)

(טו) ויחר למשה מאד ויאמר אל ה' אל תפן אל מנחתם לא חמור אחד מהם נשאתי ולא הרעתי את אחד מהם:

שמות (פרק ד)

(כ) ויקח משה את אשתו ואת בניו וירכבם על החמר וישב ארצה מצרים ויקח משה את מטה האלהים בידו:

חוליו (ז):

. אמרו עליו על ר' פנחס בן יאיר: מימיו לא בצע על פרוסה שאינה שלו, ומיום שעמד על דעתו לא נהנה מסעודת אביו:

בראשית רבה (וילנא) פרשת בראשית (פרשה יח)

אמר רבי תנחומא נשא אדם אשה מקרובותיו, עליו הוא אומר עצם מעצמי, לזאת יקרא אשה כי מאיש לוקחה זאת, מכאן שניתנה התורה בלשון הקודש, רבי פנחס ורבי חלקיה בשם רבי סימון אמרי כשם שניתנה תורה בלשון הקודש כך נברא העולם בלשון הקודש, שמעת מימדך אומר גיני גיניא אנתרופי אנתרופא, גברא גברתא, אלא איש ואשה למה שהלשון הזה נופל על הלשון הזה

חוליו (ז)

דרבי פנחס בן יאיר הוה קאזיל לפדיון שבויין, פגע ביה בגינאי נהרא, אמר ליה: גינאי, חלוק לי מימך ואעבור בך, אמר ליה: אתה הולך לעשות רצון קונך ואני הולך לעשות רצון קוני, אתה ספק עושה ספק אי אתה עושה, אני ודאי עושה אמר ליה: אם אי אתה חולק, גוזרני עליך שלא יעברו בך מים לעולם, חלק ליה. הוה ההוא גברא דהוה דארי היטי לפיסחא, אמר ליה: חלוק ליה נמי להאי דבמצוה עסיק, חלק ליה. הוה ההוא טייעא דלווה בהדייהו, אמר ליה: חלוק ליה נמי להאי, דלא לימא: כך עושים לבני לוייה? חלק ליה. אמר רב יוסף: כמה נפיש גברא ממשא ושתין רבוון, דאילו התם חד זימנא, והכא תלתא זימנין. ודלמא הכא נמי חדא זימנא! **אלא כמשה ושתין רבוון.**

עבודה זרה (כ):

א"ר פנחס בן יאיר: תורה מביאה לידי זהירות, זהירות מביאה לידי זריזות, זריזות מביאה לידי נקיות, נקיות מביאה לידי פרישות, פרישות מביאה לידי טהרה, טהרה מביאה לידי (חסידות, חסידות) + מסורת הש"ס: [קדושה, קדושה] + מביאה לידי ענוה, ענוה מביאה לידי יראת חטא, יראת חטא מביאה לידי (קדושה, קדושה) + מסורת הש"ס: [חסידות, חסידות] + מביאה לידי רוח הקודש, רוח הקודש מביאה לידי תחיית המתים, וחסידות גדולה מכולן, שנאמר: +תהלים פט+ אז דברת בחזון לחסידך. ופליגא דרבי יהושע בן לוי, דא"ר יהושע בן לוי: ענוה גדולה מכולן, שנאמר: +ישעיהו סא+ רוח ה' אלהים עלי יען משח ה' אותי לבשר ענוים, חסידים לא נאמר אלא ענוים, הא למדת שענוה גדולה מכולן.

ויקרא רבה (וילנא) פרשת ויקרא (פרשה א)

ד"א אז דברת בחזון זה משה שנדבר עמו בדיבור ובחזון שנאמר (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו וגו', לחסידך שהיה משבטו של לוי שנאמר (דברים לג) תומך ואורך לאיש חסידך, ותאמר שויתי עזר על גבור אתיא כי ההיא דאמר רבי תנחום בר חנילאי בנוהג שבעולם משוי שקשה לאחד נוח לשנים קשה לשנים נוח לד' או שמא משוי שקשה לס' ריבוי נוח א' כל ישראל עומדין לפני הר סיני ואומרים (דברים ה) אם יוספים אנחנו לשמוע ומשה שומע קול הדיבור עצמו וחיה תדע לך שהוא כן שמכולן לא קרא הדיבור אלא למשה שנאמר ויקרא אל משה, הרימותי בחור מעם (תהלים קו) לולי משה בחירו.

משנה אבות (פרק ב)

[ה] הוא היה אומר **אין בור ירא חטא ולא עם הארץ חסיד** ולא הביישן למד ולא הקפדן מלמד ולא כל המרבה בסחורה מחכים ובמקום שאין אנשים השתדל להיות איש:

חוליו (ז)

חבטינהו לא אכל, נקרינהו לא אכל, אמר להו: דלמא לא מעשרן? עשרינהו ואכל, אמר: **ענייה** זו הולכת לעשות רצון קונה ואתם מאכילין אותה טבלים

קידושין (מט)

וגסות לבבל לא נחית? והכתי': +זכריה ה+ ואשא עיני וארא והנה שתיים נשים יוצאות ורוח בכנפיהם ולהנה כנפים ככנפי החסידה ותשאנה את האיפה בין הארץ ובין השמים, ואומר אל המלאך הדובר בי אנה המה מוליכות את האיפה, ויאמר אלי לבנות לה בית בארץ שנער, וא"ר יוחנן: זו חנופה וגסות הרוח שירדו לבבל! אין, להכא נחית, ואשתרבובי הוא דאשתרבובי להתם. דיקא נמי, דקתני: לבנות לה בית, ש"מ. איני? והאמר מר: סימן לגסות - עניות, ועניות בבבל הוא דאיכא! מאי עניות? עניות דתורה, דכתיב: +שיר השירים ח+ אחות לנו קטנה ושדים אין לה, וא"ר יוחנן: זו עילם, שזכתה ללמוד ולא זכתה ללמד.

פסחים (מט)

תניא, אמר רבי עקיבא: כשהייתי עם הארץ אמרתי: מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור.

ירושלמי שבת (פרק א ה"ג)

מיכן היה ר' פינחס בן יאיר אומר זריזות מביאה לידי נקיות... ענוה לידי יראת חט דכתיב עקב ענוה יראת ה' אמר רבי יצחק בר אלעזר מה שעשת חכמה עטרה לראשה עשת ענוה עקב לסולייסה דכתיב ראשית חכמה יראת ה' וכתיב עקב ענוה יראת ה' יראת חט לידי רוח הקודש ...